

1325

המחיר
120
פרומת

הירחון
לכל

תפריט

תפריט

היוהווי לכל

1949 נובמבר

עמוד

12

ראש החדש.

14

מכס ברוד / ספור מעשה פאריזאי

(תרגום ד. סדן)

18

ס. ה. / בועות סבון

23

מידד שיף / התפריט

26

כינוס פועלי המספריים

33

ג. גרא / הייתי מוצג לראווה

49

חביב כנען / מחמד נמר הוורי

51

גדעון שמר / בשר ודם

61

סופרנו המיוחד / מי הוא צפניה עשהאל ?

צלומים — קאריקטורות — פרפראות

העורך והמו"ל: דוד ברנדווין — המערכת והמנהלה: ר' נחלת בנימין 7 ת"א
עריכת הצורה: ש. זבדי. עריכה מלולית: מידד שיף
מנהלה: קורט טאוסג — יצהק גן-צבי.
ההפצה: דוד טופל ובניו רח' אחד העם 24 ת"א
נדפס בדפוס מל"ן בע"מ. רח' הלל הזקן 6 ת"א.

ספור מעשה פאריזאי

נסיעה הביתה. קרוך־שינה פאריס — נירנברג. איש־מינכן, מכר חדש, מתחיל לספר קודם שאנו עולים למשכב. המולת־אכסניות־הלילה של פאריס הומה בדברינו. אך אני היתה זו לי נסיעת־נופש. אחרי ביקור בתיאטרון או בראוויו הייתי עולה בשופי על מטתי, שנתי ערבה לי יותר מברגיל. אפוף תקיעות צופרי המכוניות, הרעש לא הזיקני. אין לך מקום בעולם שמטותיו טובות ורכות כמו בפאריס. המבנה שלהן יצוק בו, כנראה, קסם שאינו בר־חיקוי... וכן הפלגתי בשבח השינה בפאריס. ידידי איש־מינכן רשמינו אחרים היו. הרהו, הוא לא יכול לישון אלא מעט. היתה זו לו נסיעת־עסק, וכאחת נסיעת־עונג.

„האם שני דברים אלה יש להם זיווג?”

„ודאי”. ועתה הוא מדבר ברהבות. איש־מינכן היה עם הממונה עליו בפאריס. הוא עצמו היה אך מנהל־אגף מלבושי־גברות. וכן הת־חקו שניהם על החיים הגדולים, התחקו גם על הנשים שרקדו במולן רז' (הטחנה האדומה) את עיקרי־התפקידים, מבלי להסתיר את מת־כונת־גופן המושלמת. לאחר ההצגה במולן רוג' — ענין ההצגה כבר נתערבב במוחו — הכירו שניהם, המנהל הראשי ומנהל האגף, הזקן והצעיר, שתי אמניות כאלו, והם הכירו בכוח אמצעי פשוט של כרטיסי ביקור. סעודה וריקוד. ואחר כך מעונה של הגברת האלגנ־טית פלונית. מה אירע לגברת אלמונית ומנהלו, האיש הטוב הזקן והחביב, אין ידידי איש־מינכן יודע לומר בבירור. הרי שתו יין־שאמפאן, ערבבו משקה במשקה. מנהלו הביאו עוד לכרכרה ובירכו ברכת ליל מנוחה. ואילו הגברת האלמונית — ומעונה הנאה — הדין־וחשבון מסתיים בתיאור שאין הפירסום יפה לו ובסכום הגון למדי.

„כמובן. מנהלי שילם למעניי“ — מוסיף מנהל־האגף כדי להר־
 גיעני, והרי הוא עצמו שוקע בשינה שלא טעם זה כמה את טעמה.
 והלא באמת הגיע. כנראה, לגמר סיפורו. ואמנם היה זה גמר־הסיפור
 אילולא — ביקורת־המכס. בקאל מנערים אותנו משנתנו וממילא בא
 המשך־השיחה.

„אולם הכל היה מחושב“ — ממשיך איש־מינכן את סיפורו —
 „המנהל לא שילם כמובן במוזונים“.
 „איזה מנהל?״ גמגמתי שכור־שינה.

„מה פירוש איזה מנהל?״ מתוך הרגשת זכר הרפתקה שהצ־
 ליחה צוחק מנהל־האגף בנהת שאין לה שיעור. „כמובן, המנהל שלי,
 שהייתי עמו בפאריס. למחרת הלכנו עם שתי הגבירות לפאקן. ודאי
 ידעת, כי פאקן ושאר החייטים הגדולים ברחוב דה־לא־פא אינם מוכ־

רים אלא לבני-אדם שהביאו עמם המלצות. וצריך שההמלצות תהיינה טובות ביותר. שאם-לא-כן אין הקונה זוכה לבוא אלא לטרקלין קטן וערום בקומה התחתונה שבו ישישה כבודה מקבלת את הקונים. רק אם הראית. מעשה ציר, את כתב האמון שלך, והכל נבדק בדקדוק מידוקדק ונמצא כהלכתו. נפתחת לפניך הכניסה לפלאי הקומה הראשונה, שבה האמן עצמו, תמיד ללא עוזר, נוטל את המידה ופותר את בעיות ה"תלבושת האינדיבידואליות. והנה שנינו, מנהלי ואני, הבאנו את ההמלצה הטובה ביותר שבגדר המשוער — הידידה האלגנטית שלנו ממולן רוג', שהיו לה מהלכים בית פאקן, היתה מכלל טובי הקונות של אמן-ההייטיס פאקן. והיא אמנם לא ידעה כי היא פותחת על ידי מנהלי ועל ידי אני לשני מתחרים את מבואי התעלומה של אפנת-החורף.

והנה התבוננו בשמלות-הדגם החדשות ביותר. בעונג קנינו אחת השמלות היקרות ביותר לעלמה אלמונית. גם מר פאקן שמח — נוח לו אם רקדנית מפורסמה ומעולה כל-כך מציגה ברוב חן את מלאכת-

מחשבתו לרשות הרבים. העלמה עצמה היתה חביבה ומאושרת. מנִי הלי לא הצטער כל־עיקר, שהניח בידי לחיות לילה יפה אם כי יקר למדי. הוא ידע כי סופו נשכר: וכמובן גם אני איני מתרעם על־כך, ששירתי את מקום־עבודתי שרות גדול ובדרך תענוגות כזאת.

רק עתה, כשהגיע המספר לנקודת הסיום, התעוררתי כולי. הבעייה המוסרית ניערתני. אין לך דבר העשוי לרעננני כהצצה חדשה, ואפילו היא קלה־שבקלה, בעולם הכללות המוסריים. „הידעת, מה נראה לי ביותר בסיפור־מעשה שלך” — אמרתי — „מה שהוא מוסרי. כן, ארבעת הצדדים הבאים במנין, שייצגו אינטרסים סותרים, במק־צת עויינים, ירדו מעל הבימה מתוך סיפוק גמור, אתה, המנהל, החייט והרקדנית. כולם! זה יותר משניתן לומר על ישוב רוב הסכסוכים. מקרה נדיר ביותר! אולי אינו באפשר אלא בפאריס, העיר המפורסמת מאז במוסריותה — — ”

תרגם רב סרן

סיפור הזאב והכלב.

אמר נחום אבי עודד: שמעתי מפִי חאג' עבדאללה א־טויל: יום אחד נפגשו זאב וכלב. אחרי שהחליפו ברכות ודרישות שלום, כראוי לקרובי משפחה, שאל הזאב את הכלב מה לו שפניו רעים. התאונן הכלב על שפרנסתו אינה מצויה, כי סר חנו בעיני הבריות, והם ביזים לו.

אמר הזאב לכלב: אם רוצה אתה שיכבדו אותך הבריות, העמד פני זאב. חסוף שנין, נהם כזאב, ואל תגיד שלום ברחוב.

כעבור כמה זמן ראה הזאב את הכלב עומד בחברת כלבים כמוהו, והם נוהגים בו כבוד רב. נגש הזאב אל החבורה, ושאל לשלום שאר בשרו.

חשף הכלב את שניו ונהם.

צחק הזאב ואמר: רואה אני, מה, כלב, כי קבלת את עצתי, ואתה נוהם כזאב, וכי כבוד גדול עושים לך הכלבים האחרים. טוב ויפה. אבל כלפי אין אתה צריך להעמיד פנים. אני הרי מכיר אותך עוד מלפני שלמדת לנהוט, וידוע אני כי אין אתה אלא כלב.